

The Cruel Prince – A kegyetlen herceg
bestsellerszerzőjétől!

WHITE
a fehér macska
CAT

fine
selection

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HOLLY BLACK

WHITE
a fehér macska
CAT

ÁTOKVETŐK 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

AJÁNLÁS

MINDEN KÉPZELETBELI MACSKÁNAK,
AMIT MÁΣ KÖNYVEKBEN ELPUSZTÍTOTTAM.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Néhány könyv nagy segítségemre volt abban, hogy létrehozzam az átokvetők világát. Különös tekintettel David R. Maurer *A nagy átverés*, Sam Lovell *Hogyan csaljunk mindenben*, Kent Walker és Mark Schone *Egy mutatványos fia* és Karl Taro Greenfeld *Gyors bandák* című könyvére.

Mély hálát érzek sok ember iránt, a könyvvel kapcsolatos meglátásaikért. Szeretnék mindenkinek köszönetet mondani a Sycamore Hill 2007-nél, amiért belenéztek az első néhány fejezetbe, és bátorítottak a folytatásra. Hálás vagyok Justine Larbalestiernek, hogy beszélgetett velem hazugokról, és Scott Westerfeldnek a részletes megjegyzéseiért. Köszönet Sarah Rees Brennannek, amiért segített az érzések terén. Köszönet Joe Montinak a lelkesedéséért és a könyvajánlóíért. Köszönet Elka Cloke-nak az orvosi szakértelméért. Köszönet Kathleen Duey-nak, amiért a nagyobb, világszintű problémák felé terelt. Köszönet Kelly Linknek, hogy az elejét erősen feljavította, és amiért vitt a csomagtartójában. Köszönet Ellen Kuschnernek, Delia Shermannek, Gavin Grantnek, Sarah Smithnek, Cassandra Clarenek és Joshua Lewisnak, amiért átnézte a nagyon nyers változatokat. Köszönet Steve Bermannek, hogy segített kidolgozni a varázslat részleteit.

És nem utolsósorban köszönetet kell mondanom az ügynökömnek, Barry Goldblattnak, amiért bátorított; a szerkesztőmnek, Karen Wojtylának, aki nyomást gyakorolt rám, hogy sokkal jobb legyen a könyv, mint azt én valaha gondoltam; és a férjemnek, Theónak, aki nemcsak hogy elviselt, amíg én írtam, de rengeteg tanácsot adott a bűnözés, az átverés és a magániskolák témáiban, valamint abban, hogyan beszéljünk le egy állatmenhelyet valamiről.

1. FEJEZET

MEZÍTLÁB ÉBREDEK,

hideg palatetőn állok. Megszédülök, ahogy lenézek. Szippantok a fagyos levegőből.

Fölöttem csillagok. Alattam Wallingford ezredes bronzszobra rádöbbsent, hogy a kollégiumom, a Smythe Hall udvarát látom a tetőről.

Nem emlékszem, hogy lépcsőn jöttem volna föl. Azt se tudom, hogy kell *idejönni*, ami elég gáz, mivel valahogy le kellene jutnom, és lehetőleg olyan úton, ami nem a halálba vezet. Imbolygok, mozdulatlan akarok maradni, amennyire lehetséges. Nem szabad túl mélyeket lélegeznem. Lábujjaimmal a palát markolászom.

Az éjszaka csendes, az a fajta éjmélyi csönd van, amikor minden csoszsanás vagy zihálás visszhangot ver. Amikor a fák fekete sziluettje megmozdul a fejem felett, összerándulok az ijedségtől. Megcsúszom valami nyálkásan. Moha.

Próbálok egyensúlyozni, de a lábam kifut alólam.

Kapaszkodót keresek; meztelen mellkasom a palatetőhöz csapódik. A tenyeremet csúnyán felhasítja a réz szélfogó éle, de a fájdalmat alig érzem. Kapalózás közben a lábam egy hófogóba akad, a

lábujjaimat nekinyomva megtámasztom magam. Megkönnyeb-
bülten nevetek, bár annyira reszketek, hogy semmi esélyem tovább
mászni.

A hidegtől elgémberednek az ujjaim, az adrenalinlöketből zúg az
agyam.

– Segítség! – suttogom, és eszelős röhögés bugyog föl a torkom-
ból. A számba harapok, hogy elfojtsam.

Nem kérhetek segítséget. Nem hívhatok ide senkit. Ha megte-
szem, örökre eltűnik az a gondosan fenntartott látszat, hogy átlagos
srác vagyok. Az alvajárás gyerekes, furcsa és kínos.

A tompa fényben a hófogók mintáját próbálom kivenni a tető
túloldalán: az apró, átlátszó háromszögek megakadályozzák, hogy a
hó nagy darabokban zúduljon le. Apró háromszögek – nem az én
súlyom megtartására tervezték őket. Ha közelebb kerülnék egy ab-
lakhoz, talán le tudnék mászni.

Olyan lassan csúsztatom a lábamat, amilyen lassan csak tudom,
és a legközelebbi hófogó felé araszolok. Néhány pala töredezett és
éles, felkarcolja a hasamat. Az első hófogóra lépek, majd a követke-
zőre, aztán a tető szélén lévőre. Levegő után kapkodok. Az ablakok
még túl mélyen vannak, és már nem tudok lejjebb ereszkedni, ezért
úgy döntök, hogy a szégyenbe legalábbis nem fogok belehalni.

Három mély lélegzet, és kiáltok:

– Hé! Hé! Segítség! – Az éjszaka elnyeli a hangomat. Az autók zú-
gása odahallatszik a távoli útról, de semmi nem szűrődik ki az alat-
tam lévő ablakokból.

– HÉ! – üvöltök ezúttal tiszta erőből, olyan hangosan, hogy a tor-
kom is kaparni kezd. – *Segítség!*

Az egyik szobában fény gyullad, és egy tenyér az üvegre tapad.
A következő pillanatban kinyílik az ablak.

– Hahó! – szól valaki álmosan alattam. Egy pillanatra a hang egy másik lányéra emlékeztet. Egy halott lányéra. Lelógotam a fejemet, és megpróbálom felöltetni a legártatlanabb arckifejezésemet. Mintha nem kellene paráznia.

– Itt vagyok fõnn – mondom. – A tetõn.

– Uramisten! – Justine Moornak elakad a lélegzete.

Willow Davis is az ablakhoz jön.

– Hívom a koleszigazgatót! – mondja.

A hideg tetõhöz szorítom az arcomat, és gyõzkdõm magamat: semmi baj, ez nem átok, csak egy kicsit ki kell tartanom, és minden rendben lesz.

Tõmeg áramlik a hálótermekbõl, gyûlnek alattam az emberek.

– Ugorj! – jópofizik valamelyik barom. – Gyerünk!

– Maga az, Mr. Sharpe? – kérdezi Wharton, a dékán. – Azonnal jöjjön le onnan, Mr. Sharpe!

Õsz haja égnek áll, mintha áramütést kapott volna, kifordított köpenye összevissza lóg rajta. Az egész sulis láthatja a szûk alsógatyáját.

Belém hasít, hogy rajtam is csak egy bokszeralsó van. Ha õ röhejesen néz ki, hát én még inkább.

– Cassel! – kiált Ms. Noyes. – Cassel, ne ugorjon! Tudom, mostanában nehéz volt... – Megtorpan, mintha nem lenne biztos benne, mit mondjon. Valószínûleg azon töri a fejét, mi is volt nehéz. A jegyeim jók. A többiekkel jól kijövök.

Megint lepislogok. Fényképezõs telefonok villognak. A közeli Strong House ablakaiban elsõsök lógnak, a felsõbb évesek és a végzõsök pizsamában és hálóingben állnak a fûvön, annak ellenére, hogy a tanárok nagy erõkkel próbálják beterelni õket.

Előveszem a legszebb mosolyomat.

– Csíííz – mondom halkán.

– Jöjjön le, Sharpe! – üvölti Wharton. – Figyelmeztetem!

– Minden rendben, Ms. Noyes! – kiáltom. – Nem tudom, hogy kerültem ide. Azt hiszem, alva jártam.

Egy fehér macskáról álmodtam. Fölém hajolt, mélyeket szippantott, mintha a levegőt akarná kiszívni a tüdőmből, de végül a nyelvemet harapta le. Nem éreztem fájdalmat, csak nyomasztó, fojtogató pánikot. Álmomban a nyelvemet vonagló, nedves, vörös, egér nagyságú valaminek láttam, amit a macska a szájában vitt. Vissza akartam szerezni. Fölpattantam az ágyból, a macska után kaptam, de az túlságosan hajlékony volt, és sokkal gyorsabb nálam. Üldözni kezdtem. A következő, amire emlékszem, hogy a palatetón egyensúlyozom.

Sziréna hangja közeleg a távolból. A kényszeredett vigyorgástól fáj az arcom.

Végül egy tűzoltó jön fel létrán, hogy levigyen. Pokrócot tekernek körém; úgy vacognak a fogaim, hogy nem tudok válaszolni a kérdésekre. Mintha a macska végül mégiscsak elvitte volna a nyelvemet.

Utoljára akkor jártam az igazgatónő irodájában, amikor a nagypámmal beiratkoztunk. Emlékszem, végignézttem, ahogy a kristálytáliból a zsebébe üríti a mentolos cukrot, miközben Wharton, a dékán arról beszél, micsoda remek fiatalembert faragnak majd belőlem. A kristálytálka a másik zsebben tűnt el.

Most ugyanazon a zöld bőrszéken ülök pokrócba csavarva, és a gézt piszkálom a tenyeremen. Igazán remek fiatalember, mondhatom.

– Alvajárás? – kérdezi Wharton. Barna gyapjúzakóban van, de a haja még mindig zilált. A polcon, aminél áll, elavult enciklopédiák

sorakoznak; kesztyűs ujjaival a könyvek gerincének málló bőrért cirógatja.

A mentolos cukorka egy új, olcsó üvegtálban van az asztalon. Szétmegy a fejem. Bárcsak aszpirin lenne az a cukor!

– Régen alva jártam – mondom. – De már jó ideje nem fordult elő.

A holdkórosság nem szokatlan gyerekeknél, főként fiúknál. Utánanéztem az interneten, amikor egyszer a ház előtti autóbeállón ébredtem tizenhárom éves koromban. A szám kékre fagyott, és képtelen voltam szabadulni a hátborzongató gondolattól, hogy most jöttem vissza valahonnan, de nem emlékszem, merre jártam.

Az ólomüveg ablakon túl a felkelő nap aranszínűre festi a fákat. Az igazgatónő, Ms. Northcutt arca puffadt, a szemei vörösek. Wallingford-címeres bögréből issza a kávé, és erősen szorítja – a bőrkesztyű szorosan feszül a keze bütykein.

– Hallom, problémái támadtak a barátnőjével – mondja Northcutt igazgatónő.

– Nem – válaszolom. – Egyáltalán nem. – Audrey elhagyott a téli szünet után, elege lett a szeszélyeimből. Lehetetlen, hogy problémám legyen a barátnőmmel, aki már nem is az.

Az igazgatónő megköszörüli a torkát.

– Néhány diák szerint fogadóirodát működtet. Talán bajba került? Tartozik valakinek?

Lefelé nézek, és próbálok nem mosolyogni az én kis bűnbirodalmam említésén. Némi hamisítás és bukmékerkedés. Egyetlen igazi csalásban sem veszek részt. Még Philip bátyám javaslatát sem fogadtam el, aki azt akarta, hogy legyünk a suliban a kiskorúak piabeszálítói. Az igazgatónőt biztosan nem érdeklik a fogadások, de annak örülök, hogy nem tudja, a legnagyobb tétet arra teszik, melyik

két tanár jön össze. Bár Northcutt és Wharton nem túl esélyesek, ez mégsem tartja vissza a diákokat attól, hogy pénzt tegyenek rájuk. Tagadólag rázom a fejemet.

– Tapasztalt mostanában kedélyállapot-ingadozást? – kérdezi Wharton.

– *Nem!* – felelek.

– Változott-e az étvágya vagy az alvási szokásai? – Mintha könyvből olvasná.

– Az alvási szokásom a probléma.

– Ezt hogy érti? – kérdezi Northcutt igazgatónő, és áthatóan fürkész.

– Sehogy! Csak *alva jártam*. Nem kíséreltem meg öngyilkosságot. Ha meg akarnék halni, nem tetőről ugranék le. Ha pedig *mégis* tetőről ugranék le, gatyát húznék, mielőtt megteszem.

Az igazgatónő kortyol egyet a bögréjéből. Enyhül a szorítása.

– Az ügyvédünk azt tanácsolja, hogy amíg orvos nem biztosít bennünket, hogy ilyesmi többé nem fordul elő, függesszük fel a kolégiumi tartózkodását. Túl nagy a felelősség.

Sejtettem, hogy egy csomó marhaságot kitalálnak majd, de nem gondoltam, hogy valódi következményekkel kell számolnom. Gondoltam, majd jól leszidnak. Esetleg lerontják a magatartásjegyemet. A döbbenettől egy hosszú pillanatig megszólalni sem tudok.

– De hát nem csináltam semmi rosszat!

Ez persze hülyeség. Nem azért történik valami, mert megérde-meljük vagy nem. Mindamellet én elég sokat vétettem.

– A bátyja, Philip magáért jön – közli Wharton dékán. Összenéznek az igazgatónővel. Wharton öntudatlanul a nyakához nyúl, ahol színes lánc, fehér inge alól pedig amulettjének körvonala kandikál ki.

Most már értem. Arra gondolnak, talán megátkoztak. Nem olyan nagy titok, hogy a nagyapám halálvető volt a Zacharov családnál. Az ujjai helyén fityegő fekete csomók bizonyítják. És ha olvasnak újságot, anyámról is tudnak. Nem nagy merészség Wharton és Northcutt részéről, hogy a velem kapcsolatos furcsaságokat varázslatnak tulajdonítsák.

– Nem rúghatnak ki alvajárásért – mondom, és fölállok. – Ez biztosan nem törvényes! Ez diszkrimináció! – Elakadok, mert a gyomrom görcsbe rándul a félelemtől; egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy talán tényleg megátkoztak. Megpróbálok felidézni, megérintett-e valaki a kezével, de nem jut eszembe senki, aki kesztyű nélkül nyúlt volna hozzám.

– Jövőjét tekintve, a Wallingfordot illetően még nem hoztunk végleges döntést.

Az igazgatónő átlapoz néhány papírt az íróasztalán. A dékán kávéját önt magának.

– Még mindig lehetnék nappali hallgató. – Nem akarok egyedül aludni egy üres házban, vagy összeveszni a bátyáimmal, de fogok. Mindent megteszek, hogy az életem ugyanilyen maradjon.

– Menjen a szobájába, és készítsen össze néhány holmit! Tekintse úgy, hogy betegszabadságon van!

– Csak amíg nem szerzek orvosi igazolást – mondom.

Egyikük sem válaszol, én meg pár másodpercnyi kínos ácsorgás után kifordulok az ajtón.

Ne legyetek túl együtt érzőek. Íme a szintiszta igazság rólam: tizen-négy éves koromban megöltem egy lányt. Lilának hívták, a legjobb barátom volt, és szerettem őt. Ennek ellenére megöltem. A gyilkosság sok részlete homályos, de a bátyáim a teteme fölött találtak, a

kezem véres volt, a szám sarkában pedig különös mosoly húzódott. Legtisztábban arra az érzésre emlékszem, hogy Lilára nézve szédítő mámor öntött el a tudattól, hogy megúsztam valamit.

Senki sem tudja, hogy gyilkos vagyok, csak a családom. És per-sze én.

Nem akarok az az ember lenni, így legtöbb időmet az iskolában töltöm, színlelek és hazudok. Nagy erőfeszitésembe kerül úgy ten-ni, mintha valaki más lennék. Nem az a kérdés, milyen zenét szere-tek, hanem hogy milyet kellene. Amikor barátnőm volt, megpróbál-tam meggyőzni arról, hogy olyan srác vagyok, amilyennek ő szeret-ne. Sok ember között hátrahúzódok, és kitalálom, hogyan tudnám megnevetetni őket. Szerencsére, ha valamihez tehetségem van, az a színlelés és a hazugság.

Mondtam, elég sokat vétettem.

Még mindig mezítláb, és még mindig a durva tűzoltósági takaróba bugyolálva átgyalogolok a napsütötte udvaron, föl a koliszobámba. Amikor belépek az ajtón, Sam Yu, a szobatársam épp egy keskeny nyakkendőt köt gyűrött ingének nyaka köré. Rémulten néz föl.

– Jól vagyok – mondom kimerülten. – Ha tudni akarod.

Sam horrorfilmrajongó, valamint megrögzött tudománystréber, aki bogárszemű ufómaszkokkal és alvadt vérrel telefröcskölt poszte-rekkel borította be a szobánkat. A szülei azt szeretnék, hogy a Mas-sachusettsi Műszaki Egyetemre menjen, később pedig jövedelme-ző gyógyszerészeti melót szerezzen. Ő pedig speciális filmeffekteket akar csinálni. Bár felépítésre olyan, akár egy medve, és a művér meg-szállottja, olyannyira nem mert eléjük állni, hogy a szüleinek fogal-muk sincs, hogy ő teljesen mást akar. Szeretném azt hinni, hogy ba-rátfélék vagyunk.

Nemigen lógunk ugyanazokkal az emberekkel, ami megkönnyíti, hogy haverok legyünk.

– Nem akartam... bármit is gondolsz, hogy akartam – mondom neki. – Nem akarok meghalni meg ilyenek.

Sam elmosolyodik, s felhúzza a wallingfordos kesztyűket.

– Csak annyit akartam mondani, még jó, hogy nem alva kommandózol.

Felröhögök, és a priccse vetem magam. A keret tiltakozásul felnyikordul. A fejem mellett a párnámon egy boríték, kóddal, ami azt jelenti, hogy egy elsős ötven dollárt tesz arra, hogy Victoria Quaroni nyeri a tehetségkutató versenyt. Az esély hihetetlenül nagy, és a pénz eszembe juttatja, hogy kell valaki, aki vezeti a fogadásokat és kifizeti a pénzeket, amíg távol vagyok.

Sam kicsit megrugdossa az ágykeretet.

– Tuti jól vagy?

Bólintok. Tudom, el kellene mondanom neki, hogy hazamegyek, és nemsokára egyike lesz azon szerencséseknek, akik egyedül lakhatnak, de saját törékeny érzéseimet sem akarom bolygatni.

– Csak fáradt vagyok.

Sam fölkapja a hátizsákját.

– Akkor órán találkozunk, te örült!

Búcsút intenék a bekötött kezemmel, de aztán meggondolom magam.

– Hé, várj egy kicsit!

A keze már a kilincsen van, de megfordul.

– Csak arra gondoltam, hogy ha elmennék, nálad hagyhatnák az emberek a pénzt? – Kellemetlen megkérni. Az adósa leszek, és a kirúgási balhé is kézzelfoghatóbbá válik, de nem vagyok hajlandó feladni az egyetlent, ami számít nekem a Wallingfordban.

Habozik.

– Felejtsd el! – mondom. – Tégy úgy, mintha...

Félbeszakít.

– Kapok részesedést?

– A negyedét – mondom. – Huszonöt százalékot. De ezért többet kell tenned, mint csak begyűjteni a pénzt.

Lassan bólint.

– Jó. Oké.

Vigyorgok.

– Te vagy a legmegbízhatóbb srác, akit ismerek.

– A hízelgés mindenhová eljuttat – mondja Sam. – Kivéve le a tetőről, ez nyilvánvaló.

– Kedves! – nyögöm. Fölkászálodom az ágyról, és kiveszek a szekrényből egy tiszta, szúrós, fekete egyenruhanadrágot.

– Na, de miért kéne *elmenned*? Nem rúgnak ki, ugye?

Elfordulok, a nadrágot húzom, de a hangomban nem tudom leplezni a nyugtalanságomat.

– Nem. Nem tudom. Hadd mutassak meg mindent!

Bólint.

– Oké. Mit kell csinálnom?

– Odaadom a jegyzetfüzetemet; benne vannak a pontelosztások, a fogadások, minden, te csak kitöltöd, amikor valaki fogadni akar. – A szekrényhez húzom a széket, és fölállok rá. – Tessék! – Az ujjaimmal megragadom az ajtó fölé ragasztott jegyzetfüzetet. Letépek. Másodévről még ott van egy másik tömb is. Akkoriban a bizniss akkorára nőtt, hogy nem támaszkodhattam az elég jó, ám messze nem fotografikus memóriámra.

Sam megereszt egy félmosolyt. Látom, megrökönyödik, hogy sose vette észre a rejtekhelyemet.

– Szerintem menni fog.

Átlapozza a füzetet, amibe a harmadik wallingfordi évünk elejétől feljegyeztem valamennyi fogadást és a százalékos esélyeket. Fogadni lehetett arra, hogy a Stanton Hallban elszabadult egeret Kevin Brown veri agyon a krikettütőjével, dr. Milton kapja el a szalonnás csapdájával, vagy Chaiyawat Terweil csípi el a salátával töltött, messzemenőkig emberséges egérfogójával. (Az esélyek az ütőnek kedveztek.) Fogadást kötöttek arra, hogy Amanda, Sharone vagy Courtney kapja a női főszerepet a *Pippin*ben, illetve hogy a beugró elhappolja-e előle a lehetőséget. (Courtney nyert; még mindig a próbáknál tartanak.) Arra is lehetett fogadni, hetente hányszor van a menzán lekváros bukta lekvár nélkül.

Az igazi buki százalékot vesznek le, kiegyensúlyozott fogadásra alapoznak, hogy garantálják a nyereségüket. Például ha valaki öt dollárt tesz egy meccsre, valójában csak négy ötvenet tesz, a maradék ötven cent a bukié. A bukit nem érdekli, ki nyer, csak az, hogy a nyereményszázalék jól működjön, és a vesztesek pénzből ki tudja fizetni a nyerteseket. Én nem vagyok igazi buki. A wallingfordiak hülyeségekre akarnak fogadni, amiken sose nyerhetnek. Felveti őket a pénz. Néha jól számolom az esélyeket – igazi buki módjára –, de néha sajátos módon kalkulálok, és csak remélem, hogy mindent bezsebelhetek, és nem kell kifizetnem annyit, amennyit nem engedhetek meg magamnak. Mondhatni én is hazardírozom. Így igaz.

– Ne feledd – mondom –, hogy csak készpénzt fogadhatsz el!
Nincs hitelkártya, nincs óra!

Forgatja a szemét.

– Komolyan van, aki azt hiszi, hogy van kártyalehúzó géped?
Itt?

– Nem – mondom. – Azt akarják, hogy vedd át a bankkártyáju-
kat, és vegyél valamit, ami annyiba kerül, amennyivel tartoznak. Ne
fogadd el! Úgy tűnhet, mintha elloptad volna a kártyát, és hidd el,
a szüleiknek ezt is mondják majd!

Sam habozik.

– Rendben – mondja végül.

– Oké. Új boríték az íróasztalon. Ne felejts el mindent felírni! –
Tudom, aggályoskodom, de nem árulhatom el neki, hogy mennyire
nagy szükségem van az így keresett pénzre. Nem könnyű nincstele-
nül ilyen jó suliba járni. Én vagyok az egyetlen tizenhét éves a Wal-
lingfordban, akinek nincs autója.

Intek, hogy adja vissza a könyvet.

Éppen visszaragasztom a helyére, amikor valaki hangosan kopog,
úgyhogy majdnem leesem a székről. Mielőtt megszólalhatnék, ki-
nyílik az ajtó, és a kollégium igazgatója lép be. Úgy bámul, mintha
arra számítana, hurkot kötök a nyakamra.

Leugrom a székről.

– Én épp csak...

– Kösz, hogy levette a táskámat! – mondja Sam.

– Samuel Yu! – mondja Mr. Valerio. – Egészen biztos vagyok ben-
ne, hogy vége a reggelinek, és már elkezdődtek az órák!

– *Fogadjunk*, hogy igaza van! – mondja Sam, és idétlenül rám vi-
gyorog.

Átverhetném Samet, ha akarnám. Pont így csinálnám: segítsé-
get kérnék tőle, és részesedést ajánlanék a haszonból. Szép summát
csalhatnék ki tőle a szülei vagyonából. Átverhetném Samet, de nem
fogom.

Tényleg nem fogom!

Amint becsukódik az ajtó mögötte, Valerio hozzám fordul.

– A bátyja csak holnap reggel tud magáért jönni, ezért részt kell vennie az órákon a többi diákkal együtt. Arról még egyeztetünk, hogy hol tölti az éjszakát.

– Kikötözhetnének például az ágy lábához – mondom, de Valerio nem találja viccesnek.

Anyám kábé egy időben magyarázta el a szélhámosság alapjait az átokvetéssel. Ő az átokvetés révén szerezte meg, amit akart, a szélhámosság pedig segített mindazt megúsznia, amit elkövetett. Vele ellentétben én senkit nem tudok rávenni, hogy rögtön gyűlöljön vagy szeressen valakit, nem tudom az embereket önmaguk ellen fordítani, mint Philip, vagy elvenni a szerencséjüket, mint a másik bátyám, Barron. A szélhámossághoz nem szükséges átokvetőnek is lenni.

Szerintem az átokvetés mankó, de az átverés minden.

Anyám tanított meg, hogy ha átvágni készülsz valakit – akár varázslattal és ésszel, akár csupán ésszel –, jobban kell ismerned az áldozatot, mint saját magadat.

Először is el kell nyerned a bizalmát. Bűvöld el! Győződj meg róla, hogy azt hiszi, okosabb, mint te! Ezután te, vagy ideális esetben a partnered javasolhatjátok a játszmát.

Hagyd, hogy az áldozat egyből nyerjen valamit! Az üzletben ezt hívják csalinak.

Amikor már a zsebében érzi a pénzt, és úgy gondolja, elsétálhat vele, na, akkor gyengül meg a védelme.

Második körben előrukkolsz a nagyobb téttel. Ez a nagy játszma. Emiatt anyámnak sohasem kell aggódnia. Érzésvető; bárkinél eléri, hogy bízson benne. Persze lépésről lépésre kell haladnia, hogy később, ha visszaemlékeznek, se jöjjenek rá, hogy varázslat alatt álltak.

Ezután már csak a gőz kieresztése és az van hátra, hogy megúszd.

Szélhámosnak lenni annyi, mint elhinni magadról, okosabb vagy a többiekénél, és mindenre gondoltál. Elhiszed, hogy bármit megúszhatsz szárazon. Hogy bárkit képes vagy bepalizni.

Bár elmondhatnám, hogy nem átverésként gondolok arra, amikor átverek másokat, de az egyetlen különbség anyám és köztem, hogy én saját magamat nem vágom át.

2. FEJEZET

ÉPP CSAK ANNYI IDŐM MARAD, hogy fölvegyem az egyenruhámat, és máris rohannom kell francia-órára. A reggelinek rég vége. A Wallingford Tévé életre kel és sercegni kezd, amikor az íróasztalomra dobom a könyveimet. A képernyőn feltűnő Sadie Flores kihirdeti, hogy a foglalkozások időtartama alatt a Latin Klub sütemények eladásával támogatja egy kis külső helyiség építését, és hogy a rögbicsapat a tornateremben gyülekezik. A történelemig valahogy átvészelem az órákat, de akkor elalszom. Hirtelen arra ébredek, hogy nyál áztatja az ingem ujját, és Mr. Lewis azt kérdezi:

– Melyik évben lépett életbe a varázslati tilalom, Mr. Sharpe?

– Ezerkilencszázhuszonkilencben – motyogom. – Kilenc évvel a szesztilalom bevezetése után. Közvetlenül a tőzsde összeomlása előtt.

– Nagyon jó – mondja rosszkedvűen. – És meg tudja nekem mondani, miért nem hatálytalanították a varázslati tilalmat a szesztilalomhoz hasonlóan?

Megtörlöm a számat. A fejfájásom semmit sem javult.

– Hááát, mert a fekete piac úgyis ellátja az embereket átokvetőkkel?

Néhányan nevetnek, de Mr. Lewis nem tartozik közéjük. A táblára mutat: halomnyi krétával írt magyarázat áll rajta. Valami gazdasági

kezdeményezésről és kereskedelmi egyezményről az Európai Unióval.

– Szemmel láthatóan sok mindent végez szakszerűen álmában, Mr. Sharpe, de az órámon való részvétel nem tartozik ezek közé.

Most még jobban röhögnek. Az óra hátralevő részében ébren maradok, bár néhányszor meg kell böknöm magamat tollal, hogy ez sikerüljön.

Visszamegyek a koleszba, és átalszom azt az időt, amikor azokból a tantárgyakból kellene segítséget kapnom, amikből rosszul állok, átalszom a nyomkövetés-gyakorlatot és a vitacsoport gyűlését is. Vacsora felé ébredek, és tudom, életem eddigi, normális ritmusa felborul. Fogalmam sincs, hogyan fordítsam vissza.

A Wallingford Gimnázium pont olyan, mint amilyennek elképzeltem, amikor Barron bátyám hazahozta a prospektust. A fű kevésbé zöld, és az épületek kisebbek, de a könyvtár meglehetősen lenyűgöző, és mindenki zakót visel vacsoránál. A srácok két meglehetősen különböző okból érkeznek a Wallingfordba. A magániskola vagy egy jó egyetem előszobája, vagy az állami suliból már kirúgták őket, és a szüleik pénze révén elkerülhetik a fiatalkorú bűnözők intézetét, mint az egyetlen másik lehetőséget. A Wallingford nem olyan, mint a Choate vagy a Deerfield Akadémia, de hajlandóak voltak fölvenni, a Zacharovokkal való kapcsolatom ellenére. Barron azt gondolta, az iskola majd rendre tanít. Nincs többé rendetlen ház. Nincs káosz. Jól haladtam. Itt a varázslatvető képességem hiánya voltaképpen előny – először láttam hasznát. Mégis tapasztalom nyugtalanító hajlamomat a bajkeresésre, pedig ennek az itteni életemből hiányoznia kellene. Mint a fogadások szervezése is, amikor pénzre van szükségem. Úgy tűnik, az alma mégsem esik messze a fájától.

Az ebédlőnek faburkolata van és magas, boltíves mennyezete; visszhangzik a zaj. A falakon nagy hatású iskolaigazgatók, és természetesen maga Wallingford festménye lóg. Wallingford ezredes, a Wallingford Gimnázium alapítója, akit egy évvel a tilalom hatályba lépése előtt gyilkoltak meg átokvetéssel, megvetően pillant rám az aranykeretből.

A kopott márványkövön csattog a cipőm. Komor arcot vágok. A hangok köröttem egyetlen zsongássá olvadnak össze – zúg a fülem. Benyitok a konyhába; a kezem nedves, izzadság áztatja a kesztyűmet.

Automatikusan körülnézek, hogy lássam, itt van-e Audrey. Nincs, de akkor se kellett volna körülnézniem. Nem szabad róla tudomást vennem, nehogy azt higgye, érdekel, ugyanakkor nem szabad semmibe vennem. Ha bármelyiket túlzásba viszem, elárulom magamat.

Különösen ma, amikor annyira szétszórt vagyok.

– Elkéstél – mondja az egyik ételosztó hölgy anélkül, hogy fölnézne a pulттörölgetésből. Nyugdíjaskorúnak tűnik – legalább anynyi idő, mint a nagyapám –, és néhány dauerolt tincs szabadult ki a műanyag sapkája alól. – A vacsorának vége.

– Értem. – Aztán azt motyogom: – Elnézést!

– Az ételt eltettük – néz rám. Felemeli gumikesztyűs kezét. – Hideg lesz.

– Szeretem a hideg ennivalót. – Megeresztem a legszebb birka félmosolyomat.

Megrázza a fejét.

– Szeretem a jó étvágyú fiúkat. Mind soványak vagytok, és a magazinok is azt írják, hogy ti is fogyókúráztok, mint a lányok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Én nem – mondom, és megkordul a gyomrom, mire elneveti magát.

– Menj ki, mindjárt hozok egy tányért. És vegyél pár sütit erről a tálcáról! – Most, hogy eldöntötte, szegény kisfiút meg kell etetni, úgy tűnik, boldogan sűrög-forog.

Ellentétben más menzákkal, a Wallingfordban jó a kaja. A süti sötét a csokitól, és a fahéj ízét is lehet érezni. A spagetti éppen csak langyos ugyan, de érezni a húst a piros szószban. Már kenyérrel mártogatom, amikor Daneca Wasserman jön az asztalhoz.

– Leülhetek? – kérdezi.

Fölnézek az órára.

– Hamarosan kezdődik a tanulási idő. – Összegubancolódott barna fürtjeit szantálfa pánttal fogta hátra, fésületlenül. A derekán lógó vászontáskán jelvények a következő szöveggel: TOFUMEGHAJTÁSÚ, LE A MÁSODIK TÖRVÉNYJAVASLATTAL! és ÉLJENEK AZ ÁTOKVETŐ JOGOK!

– Nem jöttél vitakörbe – mondja.

– Nem. – Kellemetlenül érzem magam, mert kerülöm Danecát, és válaszul csak foghegyről vetek oda valami gorombaságot; azóta csinálom, mióta a Wallingfordba járok. Bár Daneca Sam egyik barátja, ami megnehezíti, hogy távol tartsam magam tőle.

– Anyám beszélni szeretne veled. Szerinte, amit tettél, segélykiáltás volt.

– Az volt – mondom. – Ezért kiáltottam: „Segítsééég!” Nem stílusom a finomkodás.

Türelmetlenül csettint a nyelvével. Daneca családja társalapítója a HEX-nek, annak a csoportnak, amelyik támogatja, hogy a varázslat megint legális legyen – elsősorban azért, hogy a súlyosabb átkok elleni törvényt határozottabban érvényesíthessék. Láttam az